

Livets källa

I en barnsång sjunger vi: "Vatten, vatten bara vanligt vatten". Vatten är vanligt men ändå så livsviktigt. Att leva utan går inte.

Allt som lever i naturen är beroende av vatten, friskt vatten. Växter och djur i öknen klarar sig under långa perioder utan eller med minimalt med vatten, men om det regnar så blommar öknen av växter som legat i vila.

I Sverige finns vatten i mängder. Rent, friskt vatten har varit en självklarhet. Men vattnet har ändå haft betydelse. Vi har använt det som transportmedel, städer och byar finns vid vattendrag. Kalkällor söktes upp och brunnar grävdes, allt för att få nära tillgång till vattnet. Kanske har vi blivit mer rädd om det friska klara vattnet med åren.

I Bibelns (liksom i dagens) Israel var vatten en bristvara, något att vara rädd om. Friskt, klart vatten var något bra, något levande, något som gav liv. Det talas om källor och strömmar av vatten som ger liv. Det friska klara vattnet var en bild på något bra.

Jesus använder bilden av livgivande vatten om sig själv. I Johannesevangeliets fjärde kapitel kan vi läsa om en kvinna som blir erbjuden det levande vattnet. Det står att det vatten Jesus ger ska bli en källa inom den som tar emot av det. När vi lämnar våra liv i Jesu händer så börjar källan av levande vatten att rinna fram. Vattnet sipprar kanske fram till att börja med, men för en del är det som om en springflod bryter fram.

Att vattnen har en rena kraft är vi alla medvetna om, vi tvättar oss själva och våra kläder i det. Men det här speciella vattnet som blir ett källflöde inom oss tvättar inte utsidan utan vill rena oss inifrån.

Vi får ta emot av det levande vattnet och låta Gud rena oss genom det.

/Margit Johansson, präst